

Діана Крапавіцкайце:
Каунас: табір тисячі емоцій для малюків з України

СТ. 4

Російський полонений:
Никто не возвращается, мам, ты понимаешь?!

СТ. 7

Найголовніше:
ЯК ВИЖИТИ У МІСТІ, ЯКЕ ОБСТРІЛЮЮТЬ?

СТ. 12

Спільний проєкт Національної спілки журналістів України та Спілки журналістів Литви

Квітень 2022

Доброго ранку. Доброго дня. Доброго вечора. Доброї ночі.

Ми з України!

Володимир Зеленський:

Це війна за незалежність. І ми зобов'язані перемогти!

Українці та громадяни всіх держав, які цінують свободу! Друзі!

Початковий задум російських військ розвалився ще в перші дні вторгнення. Вони думали, що українці злякаються. Вони думали, що ми, українці, не будемо боротися. Вони помилилися.

Вони нічого не знають про нас, про українців. Нічого не знають взагалі про свободу. Про те, яка вона цінна. Вони не знають, як свобода збагачує життя. Дає життю сенс.

Але їх багато! Окупантів усе ще дуже багато. Росія дістає живу силу звідусіль. Техніку. Авіабомби, ракети. Шукає найманців по світу.

Будь-яких покидьків, які здатні стріляти в мирних людей.

Російські війська руйнують наші міста. Вбивають без розбору цивільних людей. Гвалтують жінок. Викрадають дітей. Розстрілюють біженців. Захоплюють гуманітарні колони. Займаються мародерством.

Спаляють музеї, підривають школи, лікарні тощо. Для них мішень – університети, житлові квартали... Що завгодно! Російські війська не знають межі зла.

Українці! Українки! Усі наші герої!

Ми витримали набагато довше, ніж планував ворог. Ніж російське командування доповідало російському президенту.

Вони були впевнені, що Україна – це не держава. Вони були впевнені, що ми – це не народ. Вони обманули самі себе. Але нам немає до них діла. Це їхнє державне самогубство. А ми лише захищаємо своє життя. Свою свободу. Нашу власну державу. Наших дітей. А значить – наше майбутнє.

Це війна за незалежність. І ми зобов'язані перемогти.

Кожне місто, яке героїчно чинить спротив, ми відбудуємо. За кожен злочин ми притягнемо окупантів до відповідальності. Житомир і Суми, Київ і Чернігів, Харків і Маріуполь, Волноваха і Миколаїв, Охтирка й Гостомель, Херсон і Одеса, Ізюм і Донецьк, і Луганськ, і Чорнобаївка... Усі наші люди будуть жити у вільній

Україні. Після нашої перемоги. Яка настане тим швидше, чим більше ми будемо всі у єдності.

Ми всі – українці. Ми всі – європейці. Ми всі – вільні люди вільного світу.

У єдності! На полі бою й на політичних посадах, на мітингах і на самоті, у роботі й у спілкуванні з людьми. Усіма своїми діями ми повинні спонукати Росію шукати мир. Усіма своїми діями ми повинні наближати перемогу свободи.

Вічна пам'ять усім, хто загинув за Україну!

Вічна слава усім нашим героям!

Слава Україні!

На фотографіях Леонардаса Скірпсти: документальні кадри захисників свободи в січні 1991 року (Вільнюс)

«Вільна Литва» — честь журналістики

■ Домас ШНЮКАС

Серед страшних повідомлень, що надходять з України, приходять новини про бомбардування телевізійних веж і будівель редакцій, про смертельно небезпечну роботу журналістів. Це мені нагадує січень 1991 року, коли той самий Кремль, тоді званий советським, намагався заглушити голос Литви, яка оголосила себе вільною. Картина тих днів, страждань, уроки були складними, але нині їх можна описати одним словом — Перемога — це гордість національної журналістики.

Москва 32 роки тому не хотіла дати свободу Литві, як і нині — Україні. Коли політична демагогія, погрози та пропаганда не допомогли, направили армію. Будинок преси, в якому працювали основні видавництва й друкарня, 11 січня 1991 року атакували танк, кілька БТРів та вантажівки з десантниками. Лунали постріли. Журналістів і працівників друкарні вигнали на вулицю.

Усе повторилося 13 січня, але набагато гірше, з Національним радіо й телебаченням. Під час захисту телевізійної вежі загинули 14 мирних жителів. Це були

Фермопіли як вільного слова, а й вільної Литви. Як і загони Ксеркса, і десантники Язова не витримали протистояння з героїзмом литовського народу та відступили. Після втрати будівель і засобів для виробництва в середовищі литовської журналістики трапилося диво: ми забули про політичні розбіжності, конкуренцію, про порахунки з владою, і пліч-о-пліч згуртувалися для виконання патріотичного і професійного обов'язку.

Уже наступного ранку з'явився спільний номер 13 видань під назвою «Laisva Lietuva» («Вільна Литва»). У ньому йшлося про кроки Держави, опубліковано безкомпромісну позицію журналістів щодо окупантів. І хоча згодом кожне видання дбало про себе самостійно, однак у важкий час усі ділилися папером, фотоматеріалами, комп'ютерами. А громадськість допомагала редакціям із друкарськими машинками, словниками та навіть їжею. Виробники паперу навчилися виробляти газетний папір, хоча раніше цього ніколи не робили. І так приблизно 10 місяців, поки в серпні 1991 року остаточно не

припинилися спроби зберегти СССР старої закваски.

Боляче, що незрівнянно більші страхиття переживають нині український народ і журналісти. Вони захищають честь і людські цінності ХХІ століття — не лише свої, а й усієї Європи.

Журналістика буває різною. Яка поважає себе — слугує суспільству, продажна — олігархам або будь-кому, вимушена — владі. Остання перетворюється просто на пропаганду. За советських часів вона стала служницею комуністичної партії, за часів «путінізму» — служницею «Єдиної росії». Багато журналістів, працюючи в ній, ідуть на компроміс зі своєю совістю, і лише одиниці наважуються протестувати.

Той, хто «спеціальну операцію» москви в Україні називає своїм іменем — війна, ще й більш того — не підтримує її, виходить протестувати на вулиці, той може опинитися у в'язниці на строк до 15 років. Портал, газета або телеканал, який хоч трохи відхилився від офіційної версії, одразу закривають.

Водночас заява спілки журналістів росії, про те, що «українські націоналі-

сти» не створюють умов для роботи кремлівським трубадурам, щоб вони могли вихвалити ту саму безневинну «спеціальну акцію» і знущатися з сусідньої країни, — звучить особливо макабрично.

Що дозволено Юпітеру, не дозволено бичу. Хто любить росію — той патріот, інтернаціоналіст. Хто любить Литву чи Україну — фашист, націоналіст. Українці, мовляв, узагалі не нація, вони не мали права чинити опір мирній «акції» москви, яка розпочалася 24 лютого. Російська армія з граничною точністю посилає в міста бомби та ракети, а якщо вибухають багатопверхівка, школа чи ди-

тячий садок — значить, вони стояли в поганому місці.

Через те, що Маріуполь, як і Герніка, Ковентрі та Дрезден, став символом страхів війни, виявляється, винні ті самі «українські націоналісти». Якби місто здали воюючим путіна без бою, не було б потреби бомбардувати лікарню, театр, школу мистецтв, вбивати породіль і немовлят, як у Катині копати траншеї для поховань останків тисяч людей.

Хоч би якими були імперські апетити росії та її пропаганди, Україна переможе, а її журналістика впише золоті сторінки в історію, якою пишатиметься.

НЕСКОРЕНІ

■ Національна спілка журналістів України

Шановні читачі!

Ви тримаєте в руках випуск газети «Ми з України!», яку підготувала Національна спілка журналістів України разом зі Спілкою журналістів Литви.

Авторами унікального журналістського проєкту є наші колеги із Києва, Вільнюса, Харкова, Кропивницького, Запоріжжя, Івано-Франківська, Клайпеди, Черкаса, Одеси та інших міст двох країн.

Ми об'єдналися у цей час надзвичайних випробувань. Ніхто і ніколи не

зламає силу духу українського народу, який пережив і голодомор, і репресії, і більшовицькі концтабори, але не скорився! Сьогодні ми захищаємо людські цінності – не лише свої, а й усієї Європи.

Литва – одна з країн, які найбільше підтримали нашу державу у війні з

російськими окупантами. Гуманітарна допомога, прийом біженців, численні мітинги за Україну – наші литовські друзі ні на мить не залишають нас у біді й так само, як і ми, вірять у нашу перемогу.

Ми вдячні всім редакціям та журналістам – литовським і українським

– які надали свої матеріали для цієї газети. Ми вдячні нашим друзям за щирі підтримку – Литовській спілці журналістів та Асоціації медіаетики Литви.

Ми віримо, що газета буде цікавою для вас і корисною. І ми впевнені у нашій перемозі, бо ми – з України!

У редакційній заяві йшлося: «Один із найважливіших нервів Литви, який першими підірвали солдати, – Будинок преси й друкарня. Тут видаються основні литовські газети. Це спроба покласти край вільній і незалежній пресі.

Ми, видавці й журналісти різних литовських газет, заявляємо, що зробили все можливе, щоб у ці важкі дні Литва та її народ не залишилися без об'єктивної інформації. Доля нашої професії – бути у вирі драматичних подій і говорити правду.

Видаючи спільну газету «Laisva Lietuva» литовською, російською та польською мовами, ми вважаємо, що це найбільш правильне запрошення всіх людей доброї волі до об'єднання.

Зараз не час для амбіцій і взаємних звинувачень. Лише зосередженість, спокій та гідність – це зброя, якою ми можемо – і завжди зможемо! – протистояти жорсткій силі окупантів.

Ми звертаємося до світової спільноти, колег у всіх країнах із проханням висловити чітку позицію щодо загрози нової окупації Литви.

Це кричуще ігнорування домовленостей між Гельсінкі, Мадридом, Парижем та іншими державами з прав людини, міжнародним правом і, нарешті, принципами моралі ясно показує справжню природу імперії, генетичного продовження пакту Молотова – Ріббентропа. Водночас знищуються ті паростки демократії, в які почали вірити народи Радянського Союзу. Тому це удар не лише по нас, а й по всіх демократичних силах».

Ми всі плакали від радості на українському блокпосту

Іноземним журналістам вдалося врятувати з-під обстрілів себе та групу жителів Ірпеня

Автомобіль іноземних журналістів «ПРЕСА» очолив евакуаційну колону, попрямував на окупантів і... врятував групу цивільних українців з-під обстрілів у Ірпені. Про це Національну спілку журналістів України поінформував журналіст британського парабського телеканалу AlAraby TV (керівник турецького представництва) Аднан Кен Атейтьюркмен (Adnan Can Atayturkmen).

Нині знімальна група міжнародних телевізійників, які через смертельну небезпеку звернулися із закликом SOS до НСЖУ та українських і міжнародних медіа, у безпеці в Києві. Аднан емоційно називає дивом свій порятунок разом із 20 українцями. Адже з відчаю змучені заручники наважилися їхати колоною прямо на блокпост російських загарбників.

Ось що говорить британський журналіст Аднан:

«Ми прожили 4 дні та 4 ночі в облозі в локації, що лежить приблизно за 2 кілометри поблизу Ірпеня. Ми чекали 4 дні на гуманітарні організації чи Червоний Хрест, але вони не змогли дістатися до нас. На жаль, російська армія встановила блокпости в цьому районі і до нас ніхто не міг дістатися. Тож ми вирішили ризикнути, бо не могли більше там залишатися без їжі, електрики, інтернету, зв'язку, води.

Ми обговорювали, що нам робити, і нарешті прийняли рішення з близько 20 цивільними українськими громадянами ризикнути і поїхати дорогою від нашої локації до Києва. У нас були машини, тож ми сформували колону. Я та мій колега Хабіб були на початку колони в машині з позначкою «Преса» та білим прапором.

Ми почали свій шлях через небезпечну дорогу, побачили багато знищених цивільних автомобілів, трупи мирних жителів біля дороги. Ми подолали приблизно 1 кілометр і російські солдати перекрили нам шлях. Вони ховалися в лісі, перекрили нам дорогу і зупинили нас. Вони запитали нас про наш напрямок, і ми повідомили,

що журналісти, з нами є цивільні, і ми їдемо до Києва.

У мене та мого колеги Хабіба та нашого водія, який є громадянином України, перевірили документи та прескарти. Наш водій розмовляв з ними російською. Вони обшукали нашу машину, взяли, подивилися на нашу камеру і пропустили нас через цей блокпост. Після цього вони по черзі зупиняли кожен цивільний автомобіль і перевіряли його.

Нам усім дозволили перетнути блокпост і рухатися далі, і приблизно через 2 кілометри ми нарешті, нарешті зустріли українську армію, це був блокпост української армії! Насправді це був дуже емоційний момент. Ми всі плакали, дійсно, ми всі плакали на блокпосту української армії, ми обіймали одне одного – жінки, чоловіки – всі плакали.

Це була дуже небезпечна дорога. За 4 ночі, що ми були там, росіяни стріляли в нашому напрямку, а одного разу куля пролетіла за 10 сантиметрів від моєї голови. Це було диво, що ми

покинули це місце. Слава Богу! Дякуємо всім, хто намагався нам допомогти! Дякую за те, що ви, українські журналісти (НСЖУ), були на зв'язку зі мною.

Я зараз у Києві зі своїм оператором, ми вже зв'язалися з представниками нашого телеканалу в Лондоні. У нас все ще є наша камера, необхідне обладнання і ми збираємося таки отримати офіційну акредитацію. Збираємося продовжувати нашу важливу журналістську роботу в Україні».

Національна спілка журналістів України висловлює солідарність із нашими міжнародними колегами, які мужньо виконують професійні обов'язки в Україні.

«Заохплюємося мужністю та відвагою Аднана і його колег, – зазначає голова НСЖУ Сергій Томіленко. – Попри смертельну загрозу журналісти врятували і себе, і групу мирних українців. Сподіваємося, за таких обставин ця знімальна група точно заслуговує на офіційну акредитацію для роботи в Україні».

* Матеріал був уперше опублікований Національною спілкою журналістів України 8 березня 2022 р.

На фото: факсиміле першої шпальти газети «Вільна Литва», виданої 13 редакціями країни (12 січня 1991 року). На першій шпальті – фото озброєного російського десантника на танку на тлі Будинку преси.

«Абсолютна більшість журналістів у російських медіа є пропагандистами, вони винні в розпалюванні війни»

■ Сергій ТОМІЛЕНКО

Більшість російських журналістів давно перестали служити професії та перетворилися на прислужників злочинного режиму путіна. Тому їм не місце у міжнародній журналістській спільноті. Про це в ексклюзивному ефірі Україна24 заявив голова Національної спілки журналістів України Сергій Томіленко.

«Росія продовжує пропагандистський фронт, вона намагається генерувати токсичні ініціативи і транслювати на весь світ свою брехню. Але фактично всі заяви крейзі-формату – для внутрішнього споживача. Це заяви для того, щоб тримати росіян у зомбованому стані, щоб не просочувалася правда про війну, щоб підтримувати ідеологію "руського міра"».

Сергій Томіленко зазначає, що НСЖУ підтримує ініціативи уряду, Міністерства культури та інформаційної політики про блокування російських каналів в Європі.

«Сьогодні Союз журналістів росії не є членом Європейської федерації журналістів. Також з подачі Національної спілки журналістів України на сьогодні розпочата процедура, ми вимагаємо виключення з Міжнародної федерації журналістів Союзу журналістів росії».

Наша чітка позиція – що абсолютна більшість журналістів у російських медіа є пропагандистами, вони винні в розпалюванні війни. Якби більшість російських журналістів були проти війни, подавали правдиву інформацію і не обслуговували пропаганду, то ми переконані, що ця війна не була б можливою. Бо спочатку розпалюється ворожнеча, а потім приходять танки, і це підтримує більшість російського населення».

Каунас: табір тисячі емоцій для малюків з України

■ Діана КРАПАВІЦКАЙТЕ, фото Ютини ЛАСАУСКАЙТЕ, Kauno diena

Підраховано, що на сьогоднішній день у Литві зареєстровано майже 5 тисяч українських дітей. Кілька сотень з них, які знайшли притулок від війни в Каунасі та Каунаському районі, зібралися в недільний табір «Дітей тисячоліття».

Третій корпус Каунаського технологічного університету (КТУ) в неділю став дитячим бастионом.

Задовго до полудня українці з дітьми почали збиратися до КТУ. Сині й жовті повітряні кульки біля входу сигналізували, що саме тут чекають маленькі українці.

Тетяна в недільний табір приїхала з півторарічною донькою та 11-річним сином. «Хотіла, щоби діти повеселилися. Весь тиждень стежимо по телевізору, що відбувається в нашій країні. Переживаємо величезну напругу, то хай хоч діти трохи розслабляться, відвернуть увагу», – усміхнулася Тетяна, хоча в її очах бриніли сльози.

Чоловік Тетяни вже кілька років працює в Каунасі. Щойно почалися бойові дії в Україні, він просив сім'ю приїхати до нього, але жінка наважилася не одразу. Сподівалася, що кошмарний сон скоро закінчиться.

У місті Рівному, де мешкала сім'я, відносно спокійно. Проте кілька разів на день, а іноді й ночами, вили сирени й змушували бігти в укриття. «Син самостійно збирався, а поки одягала дитину, я починала плакати – непокоїлася. Так, бігаючи в укриття, прожили тиждень, а потім вирішили тікати до Литви», – поки мама ділилася спогадами, маленька в спеціально відведеній кімнаті бавилася іграшками.

Тетяна вела далі, кажучи, що найскладніше – думати про майбутнє. Адже незрозуміло, скільки триватиме війна, чи знайде сім'я після повернення свою домівку, яку довелося залишити. Картини зруйнованих українських будинків, показані телебаченням, налякані земляки, які шукають притулок, повідомлення про атаки російських солдатів не дають розслабитися навіть далеко від Батьківщини.

«Ми просто хотіли піднести їм настрій, і, наскільки це можливо, підправити їхній емоційний стан, – так пояснив думку організувати табір вихідного дня для дітей з України організатор Лаурінас Шяпкус. – Уся команда «Дітей тисячоліття» була реорганізована для цієї діяльності, долучилися Червоний Хрест та інші волонтери».

Малюків і їхніх батьків пригощали яблуками, апельси-

нами, кексами, пирогами, цукерками та іншими солодощами. А на обід була піца.

Актор Марюс Ямпольськіс і композитор та виконавець Стано провели імпровізований урок музики. «На мій досвід проведення заходів, я просто прислухаюся, придивляюся, як і що, – і налаштовуюсь. Ось такий чекає виклик – за короткий час відчутти й пристосуватися. З дітьми спілкуватися не так уже й легко. Діти не брешуть і не дозволяють брехати», – ще до уроку казав М. Ямпольськіс.

Після імпровізованого уроку музики дітей знайомив з Литвою історик і ведучий Міндаугас Нефас. Діти вчилися плести браслети в кольорах литовського й українського прапорів, проходили вікторини, урок магії та виступ ілюзійніста Рокаса Бернатоніса. Після обіду малюки дивилися «Бджілку Маю», а старші діти відвідали музей зоології.

«Діти тисячоліття» запланували регулярно проводити табори вихідного дня для українських дітей-біженців – щосуботи у Вільнюсі, щонеділі – у Каунасі. За словами Л. Шяпкуса, вони проходять стільки, скільки потрібно.

Тим паче – умовити людей допомагати займатися з малюками в таборах, пригощати їх, годувати було легко. «Не треба вмовляти, треба було лише організувати. Кожен готовий допомогти, чим може», – казав Шяпкус.

Ми просто хотіли піднести їм настрій, і, наскільки це можливо, підправити їхній емоційний стан. Уся команда «Дітей тисячоліття» була реорганізована для цієї діяльності, долучилися Червоний Хрест та інші волонтери

На світлині: імпровізація: українські діти захоплені уроком пісні й готуються до історичної вікторини. Фото: Ютини Ласаускайте, Kauno diena

РАЗОМ ДО ПЕРЕМОГИ

ВОЙНА – НАРОДНАЯ!

■ Віктор ЛУК'ЯНОВ, Харків

То, что «военная операция», развязанная путинской Россией, стала народной войной, ярко демонстрирует рассказ двух харьковских журналисток, членов НСЖУ, молодых мам – Марины Енько и Марии Пчелка, сумевших организовать волонтерскую работу в нашем городе. На сегодня они объединили более 100 харьковских блогеров, которые активно участвуют в сборе средств и проводят информационную работу в сети Instagram. Они успешно опровергают фейки, распространяемые вражескими пропагандистами, показывают реальную картину происходящего у нас в городе.

– С первого дня войны, несмотря на то, что мы с детьми прятались от бомбежек в Харьковском метрополитене, мы поняли, что нужно что-то делать, что-то предпринимать. Отсутствие информации о происходящем, видения путей выхода, могло способствовать паническому настроению среди окружающих. Для работы у нас с собой были лишь смартфоны. К счастью, работал интернет. Мы создали внутреннюю Community блогеров и журналистов. Буквально за 24 часа мы собрали блогеров-активистов, лидеров мнений Харькова. Плюс мы нашли контакты волонтеров – тех, кто готовит еду, тех, кто помогает нуждающимся. Волонтеров-водителей набралось больше десяти человек, пеших волонтеров более трех десятков. Волонтеров, которые могут готовить еду – около двух десятков человек.

Обретя уверенность, мы начали активную инфокампанию, направленную не только на украинских, но и на российских зрителей. Алгоритм такой: мы отбираем, проверяем, редактируем информацию. Затем передаем ее нашим блогерам, и они публикуют проверенно достоверную информацию – последние новости, хорошие видео, грамотно написанные тексты, которые доносят суть происходящего. Это безусловно поддерживает наших людей. Как SMM-щики, мы даём блогерам рекомендации: как публиковать, какие хэштеги ставить, чтобы увидело как

можно больше зрителей также из России, со всего мира. Очень большое количество простых россиян сейчас именно в Instagram и т.п. ищет достоверную информацию, ведь у них вещают совершенно другое. Поэтому даже страницы с минимальным количеством подписчиков могут сейчас работать в качестве важных информационных ресурсов.

Второй, так сказать, вектор нашей работы – это прямая помощь населению. К нам и нашим блогерам вообще обращается очень большое количество людей. Это и детские дома, и различные общины, просто пожилые люди. Бывает, они долго сидят в подвале, а рядом с домом нет магазина. Они никуда не могут выйти, не могут купить продукты. Мы коммуницируем их с волонтерами, которые развозят хлеб, медикаменты, помогают готовить еду. С помощью социальных сетей мы проводим как информационные кампании, так и собираем просьбы: находим, кто может отвезти, привезти, занести, и таким образом помогаем людям.

Не могу не сказать про еще один, не менее важный вектор нашей работы. Это помощь родильным домам и детским больницам. У них появилась очень острая необходимость в детских смесях: практически всё закончилось и элементарно нечем кормить детей. Сегодня просто-таки героическим образом в нашем блоге кто-то договорился, чтобы там кто-то из знакомых открыл аптеку, чтобы могли выкупить

хотя бы то, что возможно. Потом общими силами кое-как перевозили в роддомы и детские дома смеси, чтобы дети и новорожденные не голодали.

Неожиданно открылся ещё один вектор деятельности: мы начали собирать средства на помощь от всех, кто хочет помочь. Мы принимаем платежи от всех желающих, как из Украины, так и других стран мира. За несколько последних дней для нашей территориальной обороны закупили берцы, спальники. Лекарств также удалось закупить. Опять же, благодаря оповещению блогеров простые люди несут им карематы, дроны, теплые вещи, перчатки. Также дополнительную провизию для них собрали. Мы объединили 4 крупных волонтерских группы; вместе об-

рабатываем заявки со всего города, помогаем друг другу всем, что необходимо на данный момент, делимся гуманитарной помощью.

Да, сейчас страница в Instagram любого человека, блогера, является своего рода мирным оружием. Ресурсом, с помощью которого можно распространять информацию, можно показывать реальную картину того, что у нас происходит. Но наши героини (не побоюсь этого слова), будучи журналистками, не ограничиваются работой в Сети. Помогают людям словом и делом, всеми своими силами они приближают День Победы. И то, что все наши люди объединились в этой борьбе, показывает, что война стала действительно народной и победа будет за нами.

Окрім інформаційного фронту, харківські медійники активно працюють і на гуманітарному

«Добрий вечір, ми з України». Як бізнесмен та голова Миколаївської ОДА Віталій Кім став суперзіркою жахливої війни

■ Forbes.ua

Російські війська штурмують Миколаїв із перших днів війни в Україні. Спроби швидко взяти місто та область закінчилися провалом. Голова Миколаївської ОДА Віталій Кім не лише тримає оборону, а й не втрачає позитивний настрій. «Коли дізнався, що почалася війна, було страшно, але потім швидко зібрався», — каже Кім.

Кожен ефір у його Telegram-каналі починається з усмішки та фрази: «Добрий вечір, ми з України». Пісню з такою назвою він почував кілька місяців тому, і вона йому сподобалася. «Виходить, я спілагітив», — жартує Кім.

Віталій — позитивна та добра людина, каже радник мера Миколаєва та засновник клубу підприємців міста «МрійДій» Максим Бредда. «Він завжди налаштований оптимістично», — говорить він.

Популярний зараз Telegram-канал створив не сам Кім, а його радниця з комунікацій Вікторія Олійник 24 лютого близько 7-ї ранку, стоячи на заправці. Тоді військовий аеродром «Кульбакино» почали обстрілювати, і треба було швидко сповістити мешканців. «Ніхто не думав, що буде така популярність», — каже Олійник.

У перші пів години на канал підписалися 1000 людей. Зараз Кіма читають понад 730 000 людей. Для порівняння: у Миколаєві мешкає 490 000 осіб, а в області — 1,1 млн осіб.

До війни невимушений та веселий характер Кіма місцеві медіа критикували. «Він міг пожартувати під час пресконференції, за що часто отримував від місцевих журналістів», — каже Олійник. — Зараз усі сприймають це інакше».

Кім — справжній секс-символ у Миколаєві й не лише, каже місцевий ресторатор Костянтин Скоріні. «У місті має високий рівень довіри, а місцеві дівчата серйозно хочуть за нього заміж», — каже Скоріні.

Як ставитися до популярності — поки що не знає, каже, що подумає про це після війни. «Ще не читав жодного коментаря, — говорить він. — Обіцяю, що все прочитаю, коли переможемо».

■ Матеріали підготовлені в рамках інформаційного марафону «Ми — українці», який проводять Запорізька та Івано-Франківська обласні організації НСЖУ

Добрі справи щодня: як працює запорізький волонтерський центр «Паляниця»

Понад два з половиною мільйони гривень зібрав волонтерський центр «Паляниця» в Запоріжжі. Ці кошти мають цільове призначення: на них закуповують сталь для бронежилетів для українських вояків. Цієї суми має вистачити на виготовлення 660 бронежилетів.

Центр створив добре відомий запорізьким активіст і шомен Василь Бушаров. Сотні людей приходять сюди за покликом серця, аби допомагати Україні. Перелік їхніх добрих справ щоденно поповнюється.

Так, протягом місяця волонтери сплели 8 гектарів маскувальних сіток, виготовили понад 3000 протитанкових їжаків та понад 600 «буржуйок», пів сотні габійонів — захисних стін для укриття військових та техніки.

Крім того, волонтери вивезли з «гарячих» точок області понад

1500 мирних жителів, розсортували 183 тонни гуманітарної допомоги, роздали майже 20 000 порцій їжі. А ще закупили 30 тепловізорів на загальну суму \$50 000, 5 дронів, у тому числі з тепловізором, на загальну суму 30 000 євро, та ще 12 дронів для розвідки, купили 7 легкових авто, 3 мікроавтобуси, квадроцикл, мотоцикл на потреби армії та відремонтували

4 військових «швидких» та 4 «Урали».

До роботи волонтерів долучилися й журналісти. Як інформують у Запорізькій обласній організації НСЖУ, вони працюють на передовій лінії інформаційного фронту. Зокрема Ева Миронова, Ольга Звонарьова, Катерина Ключко, Дмитро Смольєнко й інші медійники постійно інформують земляків про добрі справи заради

перемоги.

А головний редактор газети «Голос Гуляйпілья» і сайту «Гуляйполе. Сіті» Тетяна Велика повідомила гарну новину: ще сто бронежилетів зі складу бригади плюс 20 бронежилетів разом із 20 кевларовими касками від волонтера Ірини Мелентьєвої та литовського фонду Blue&Yellow отримав Пологівський окремий батальйон територіальної оборони.

НА ВЛАСНІ ОЧІ

Франківські дизайнери та музиканти шиють для бійців спальні мішки

Науковці Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника сіли за швейні машини та шиють спальні мішки для українських бійців. Стали в пригоді знання з основ дизайну, яких викладачі у мирний час навчали своїх студентів, розповідає фрилансерка, активістка Івано-Франківської обласної спілки журналістів Сабіна Ружицька. Станом на сьогодні в майстерні вишу виготовили понад 60 спальників.

«Ідея належить заступниці директора інституту з навчально-педагогічної роботи та практичного навчання, членкині Спілки дизайнерів України Ганні Макогін. Вона зустрілася із людьми, які на одному з колишніх заводів шиють такі мішки. Про задум допомогти їм розказала на кафедрі, бо наші викладачі вміють добре шити та й маємо спеціальне обладнання», – каже професор кафедри дизайну і теорії мистецтва, заслужений діяч мистецтв України Богдан Губаль.

Викладачі розробили спеціальні лекала, по яких розкривали тканину. Зазвичай це міцна «плащівка», що не промокає, всередині спальників – добротний сянтепон.

Згодом до викладачів кафедри дизайну долучилися їхні колеги-музиканти та колишні й теперішні студенти. Тепер змінюють і допомагають одне одному, бо в університеті вже почалося дистанційне навчання, тож поєднують основну роботу з волонтерською.

Цілком імовірно, що після перемоги в університетській майстерні продовжать шити спальники, але вже для туристів, які приїжджатимуть в Україну з усього світу.

Митець і воїн Вячеслав Савченко: «Маємо бути вовками. Поки що...»

■ Сергій ШЕВЧЕНКО

Письменник Вячеслав Савченко розповідає про війну не лише в романах. Він «за сумісництвом» блогер – автор мініатюр «Хроніки хунти», які писав, захищаючи Маріуполь, ще 2015 року. А нині відомий прозаїк, лауреат Премії імені Богдана Хмельницького за краще висвітлення військової тематики у творах літератури та мистецтва – воїн-доброволець.

Вячеслав, до речі, багатодітний батько, захищає Україну пліч-о-пліч з бойовими побратимами-танкістами в підрозділі «Галицьких левів». А свою належність до творчої спілки журналістів підтверджує мало не щодня дописами, світлинами, відео-записами на сторінці в соцмережі.

Стисло, інколи просто кількома влучними словами або місткою думкою, повідомляє про особисто бачене й пережите – під Києвом, у Бучі...

Третього квітня Вячеслав Савченко (він називає себе – Іспанець) повідомив з фронту:

«Бог наказав янголам дбайливо

підхоплювати душі загиблих захисників України ще до того, як їхні понівечені тіла впадуть на землю...

Це з моєї недавньої книги «Морської узел-3. Сльези ангелів», сюжет якої саме про вторгнення орків. На жаль, я знав, що це відбудеться.

І абсолютно певен, що саме так зараз і відбувається: янголи підхо-

плюють ці очищені душі і стрімко прямують з ними просто до Бога.

З теплою заспокійливою усмішкою, з любов'ю...

Це не реклама.

Навіяло. Два дні в Бучі...

Обійняв».

Світлина з чергового фронтового повідомлення й лаконічний коментар Вячеслава в бойовому однострої написав:

«Ситий вовк – собака» – жартую я, коли чую, що сильно схуд)

Маємо бути вовками.

Поки що...

Обійняв».

Оце фірмове письменницьке «обійняв» (аж ніяк не «вовче») і традиційне побажання «добра», як і закарбовані в читацькій пам'яті слова «ми – народ України» (з творів митця), вселяють силу й упевненість – наша нація здолає будь-якого ворога.

А проти зграй дикунів, що, як колоради, лізуть на чужі землі з «єдиної і неделимой», поки що маємо бути вовками.

Російський полонений, схлипує, – матері по телефону: «Наши, как удобрение, здесь лежат...»

■ Матеріал підготовлений журналістами газети «Діалог», м. Кропивницький.

- Алло, мам, это Валера. Я в плену, мам, на Украине...

- Ой, сына, ты!?

- Моей 6-й роты больше нет, командира, старшего лейтенанта тоже нет. Тут творится полное мясо, блин. Просто девять тысяч пацанов умерло, за 8 дней. Каждый час – это воздушная тревога. Наши просто бомбят города... (плачет)

- Наши?

- Да!

- А как тебя задержали? Откуда звонишь?

- Мне дали позвонить, чтобы сказать, что все хорошо...

- Сына, я хочу тебе сказать – будь осторожен. А ты правда в плену находишься? А тебя будут освобождать?

- Я не знаю, мам, звони в военкомат. Позвони в мою часть, требуй правду! Только народ может остановить эту войну. Наши просто бомбят города тут... Нас путин предал, он нас кинул. Он нас в один конец отдал! Тут девять тысяч пацанов умерло. Их не хотят забирать!

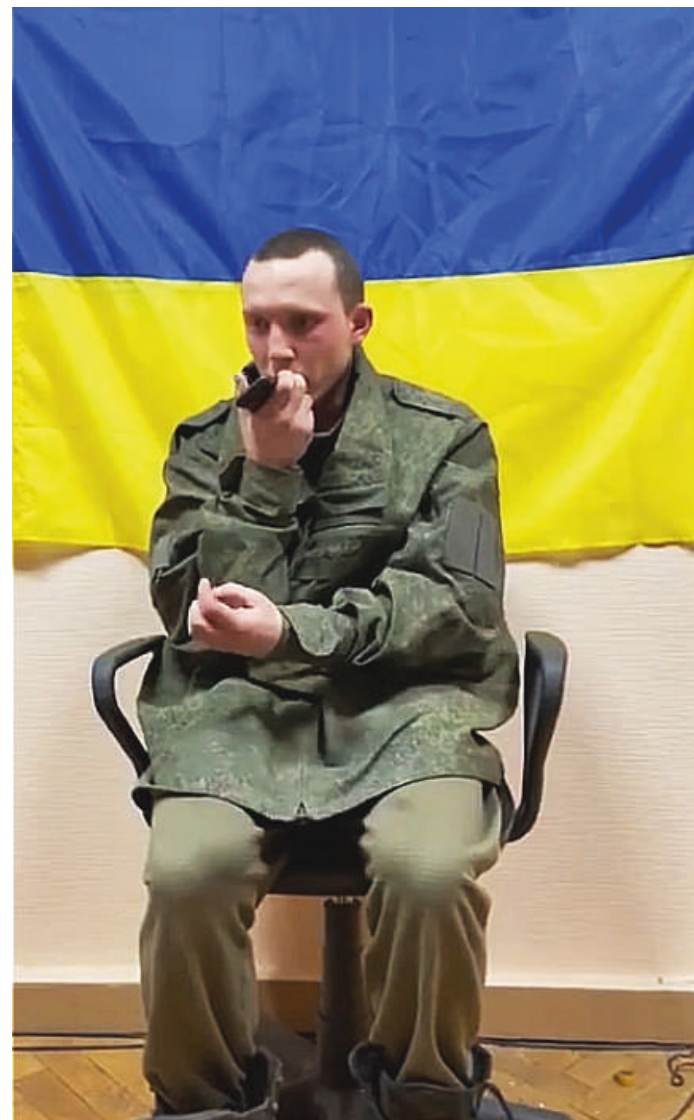
- А по телевизору говорят, что освобождают Киев, села освобождают российские войска. Это правда?

- Нет, это неправда! Нас телевидение нае...ет, мы просто это хаваем! Сюда русские пришли и хотят чего-то... Якобы от чего-то других спасают. А Украина сама по себе жила, у них все хорошо было! А путин нам лапши на уши, сказал, что идите, нападайте, мы все схвали, приехали, нам п...ды дали!

- А как ты будешь возвращаться? (спокойно говорит)

- Никто не возвращается, мам, ты понимаешь?! Ко мне хорошо относятся, меня кормят тут, поят, даже не бьют, понимаешь, мам!

- Не бьют тебя там?

- Да, не бьют! Новости не слушай, мам... Нас не заберут, выходите на улицы, собирайте народ, потому что путин – ши...с! Только вы можете остановить эту войну, блин. Взбунтуйтесь, что-то сделайте, мам! Меня обманули, послали людей убивать.

- Че у тебя с танком-то случилось?

- Он заглох, мои же меня и кинули! Они просто уехали... Если бы я не сдался, меня бы убили.

- А где тебя держат?

- В тепле. Мам, вы должны выйти на улицы! Взбунтоваться против путина, он наш враг, понимаешь?!

Які ліки першої необхідності варто купувати у час війни

■ Олександр ГУМЕНЮК, видання «Заборона»

Ліки при застуді чи грипі

В Україні є величезна кількість різного роду універсальних ліків проти симптомів грипу чи застуди. Для таких випадків варто купити льодяники для горла — це можуть бути «Стрепсіс», «Декатилен» чи їхні аналоги.

Також варто купити декілька пакетиків розчинного порошку на кшталт «Фармацитрону» для зняття симптомів. Не варто забувати і про краплі для носа: «Отривін», «Називін» тощо. Не забудьте купити жарознижувальні ліки. Такими можуть бути «Нурофен», «Парацетамол» тощо.

Протизапальні та знеболювальні мазі

На випадок, якщо ви зазнаєте ушкодження чи розтягнення м'язів, достатньо мати хоча б один вид протизапальної мазі. Такими може бути «Фастум гель», «Диклак гель».

Знеболювальні

Знеболювальні є важливим складником ліків першої необхідності. Для першої необхідності потрібно мати декілька видів знеболювального від різних видів болю.

Найпоширенішим типом знеболювального є «Нурофен» і «Парацетамол». Окрім знеболювальних, вони ще й мають жарознижувальні властивості.

При головному болі чи спазмах та при менструальному болю варто використовувати «Спазмалгон». Також не завадить придбати «Но-шпу». Цей препарат використовують при болях у животі чи спазмах кишківника.

Однак у разі болю, характерного для апендициту, знеболювальні препарати приймати не можна.

Також варто мати при собі препарати на зразок «Темпалгіну» чи «Кетанова» — це сильні знеболювальні.

Фото: Kate Hliznitsova, unsplash.com

Препарати на випадок отримання різаних травм

У разі отримання відкритих різаних травм обов'язково потрібно мати при собі джгути для зупинення кровотечі, бинти, медичну вату, еластичний бинт та стерильні пластирі. Крім цього вам потрібно мати йод, перекисл водню, медичний спирт. Для випадків у разі отримання опіків потрібно мати «Пантенол».

Заспокійливі та серцеві препарати

Під час війни не будуть зайвими заспокійливі та серцеві препарати. У випадку з заспокійливими це можуть бути «Корвалол» або «Валокордин». У разі якщо у вас трапляються болі у серці, варто купити Нітрогліцерин.

Як заспокійливі препарати

підійдуть «Фенібут», «Адаптол», «Медікар», «Атаракс», «Гідезепам».

Засоби для очей та вух

Враховуючи те, що під час військових дій може трапитись потрапляння в очі різних сторонніх предметів, у своїй аптечці варто мати засіб для того, аби уникнути наслідків. Це краплі для очей типу «штучна сльоза» — вони застосовуються при пересиханні, а також при попаданні в око стороннього тіла. Або фізрозчин — універсальний засіб, який можна використовувати для промивання очей.

Слід так само придбати протизапальні вушні краплі — «Отіпакс» або «Ототон» чи їхні аналоги. Вушний біль достатньо різкий та неприємний, отже, варто мати щось на такий випадок.

«Волинська газета» готує спецвипуски про луцьку тероборону

Чи можна захисникам Волині вживати стосовно ворога нецензурну лексику? І чи заслуговують зверхники рашистського режиму на великі букви у назві своїх імен і прізвищ, як і позначення офіційних установ країни-агресорки? Про це розмірковує головний редактор «Волинської газети», а нині — один з керівників Луцької тероборони, секретар НСЖУ Володимир Данилюк у своєму авторському матеріалі, що вийшов у спецвипуску «Волинська газета. Тероборона».

Видання на чотирьох сторінках присвячене історіям тероборонівців з Луцька, інформує про волонтерство, взаємодопомогу, підтримку.

«Журналістикою часу займатися фактично немає. У НСЖУ частину функцій на себе перебрали інші секретарі Співки Сергія Томіленка, а в редакції «Волинської газети» за старшого — заступник головного редактора, досвідчений та талановитий журналіст Сергій Цюриць», — поділився з читачами Володимир Данилюк.

Міністерство культури та інформаційної політики України

10 ПОРАД

ЯК ЗАЛИШАТИСЯ ПРОДУКТИВНИМИ ПІД ЧАС ВІЙНИ

01

Опановуємо страх

Страх мобілізує тіло і психіку, щоб ми могли максимально швидко діяти і рятуватися, вмикаючи режим «бий-біжи-замри».

Якщо страх зашкалює, це заважає нам критично мислити і адекватно діяти. На додаток, наражає нас на небезпеку, замість того, щоб рятувати. Тож наше завдання — опанувати страх, щоб діяти ефективно.

02

Мріємо, будуємо плани

Граємо у гру «що я зроблю після війни». Це допоможе мозку працювати на наш порятунок та допоможе уникати депресії.

03

Рятуємося гумором

Це надійний щит для мозку, щоб трохи знизити рівень стресу.

04

Боятися зараз — це нормально

Підтримуємо організм у тонусі. За будь-якої нагоди спимо, навіть якщо для цього треба випити заспокійливе.

П'ємо воду. Зневоднений організм не може боротися зі стресом. Вода потрібніша за їжу.

05

Структуруємо життя

Структуруємо життя, приводимо його до певного розпорядку. Наприклад, щоранку робимо просту руханку, присідаємо чи читаємо вірші. Це заспокоює, дає можливість адаптуватися до змін.

06

Обіймаємо своїх дітей, рідних та близьких

Частіше говоримо близьким «Я тебе люблю». Такі слова допомагають тримати сили.

07

Дотримуємося інформаційної гігієни

Скоротить кількість інформаційних джерел до тих кількох, у яких ви впевнені. Не читайте все підряд, особливо в умовах інформаційної війни. Користуйтеся надійними офіційними джерелами інформації.

08

Стаємо прикладом

Якщо ви хочете допомогти своїм близьким, заспокоїти їх, спочатку варто подбати про самого себе. Перша допомога для родича — ваш приклад, людини, яка не втрачає свій дух.

09

Не жалкуємо за матеріальним

Ворог на це розраховує, тому нищить нашу інфраструктуру. Саме постійна жалість за втраченим підживлює тривогу і виключає наш мозок.

СИЛЬНІ РАЗОМ

«Це були помідори!»

Журналісти видання LIGA.Life поспілкувалися з жінкою, яка в Києві збила дрон банкою консервації.

У перший тиждень війни в соцмережах почало активно ширитися повідомлення, нібито в Києві жінка збила ворожий дрон банкою огірків. Навіть меми створили.

Більшість вважала це «воєнною байкою», так думала і журналістка LIGA.Life, доки не почула від подруги: «Це реальна історія. Це зробила мама моєї знайомої».

Були сутінки, сонце ще не зійшло. Олена сиділа на балконі й курила: «Дивлюсь, щось повільно пливе. Спочатку подумала, ворону підбили. А потім почула дзижчання».

До цього вона жодного разу не бачила дрона зблизька. Втім, почувши звук, зрозуміла: перед нею точно не птах.

У квартирі знайшлося б щось більш відповідне, щоб запустити у ворожий пристрій, каже жінка. Але в той момент подумала, що поки забіжить у кімнату та повернеться, втрапить час – дрон може зникнути. Натомість банки з консервацією стояли під її стільцем.

Тому Олена схопила одну банку та щосили запустила: «Мабуть, від страху. Бо я злякалася. А що як звідти почнуть обстрілювати мене! Як же шкода тих помідорів! Не знаю, звідки взялися байки про огірки».

Потім разом із чоловіком оббігли будинок, розтоптали залишки дрона і розкидали уламки по різних баках зі сміттям: «Бо я не розбираюсь у цій електроніці. Може, воно пише, відстежує».

На думку Олени, дрон запустили мародери, які в такий спосіб шукають квартири без господарів.

Родина Олени живе в Дніпровському районі Києва. Жінка працює в маленькому магазинчику побутової хімії у своєму районі.

Мати Олени народилася у Львові, закінчила школу із золотою медаллю, знала сім мов, викладала іноземні мови. Батько – заслужений журналіст.

Олена теж народилася у Львові, але її рідне місто – Київ. Батька перевели туди по роботі, коли вона була маленькою. Вже в Києві Оленка пішла в перший клас, виросла, народила сина та доньку.

«Тому з Києва нікуди не поїду. Так вирішила миттєво. Це мій дім, моя земля. Стоятиму, гризтиму, боротися буду, воюватиму. Все, що треба».

Українські жінки, слава вам!

■ Анатолій БЕЗТАКА, газета «Діалог», м. Кропивницький

Нині складно всім. Та чоловіки знають, де вони найбільш потрібні. Свою справу оборонці виконують якнайкраще. І за це їм щира дяка та низький уклін!

А ось жінки... У когось не минає шок від того, що відбувається з нашими містами й селами; хтось плаче за сином, який воює; хтось провів чоловіка на війну й разом із дітьми чекає бодай на якусь звістку – СМС, телефонний дзвінок, повідомлення в мережах. На жаль, багато жінок, схопивши дітей, стареньких людей, які у них під опікою, змушені бігти в невідомість від вибухів, крові, смерті.

Та, попри все, спільне горе об'єднує, змушує обирати свій шлях і ефективні методи допомоги. Тож жінки не сидять без діла – наближають перемогу хто, чим і як може...

Небайдужі, активні, вони знайшли спосіб бути потрібними. Хтось пішов у створені громадські об'єднання, хтось – у неформальні, а хтось сам створив громадську організацію, залучив охочих і невтомно виконує рутинну, але таку необхідну фронту та тилу роботу.

Вареники від Антоніни Червінської

Серед відомих жінок, які взялися допомагати воїнам та бійцям тероборони, відома Антоніна Червінська. Жінка... ліпить вареники. А їй допомагає Олександр Косенко, також відома особистість – письменник-поет.

Олександр – щирий організатор-підбадьорювач, долучив усю свою сім'ю... Жіночому завзяттю потрібне чоловіче плече!

Громадська організація «Січ»

Відома журналістка Альона Шендеровська, засновниця громадської організації «Січ», у одній зі шкіл області разом із іншими небайдужими плете сітки для наших воїнів.

Альона розповідає: «Приїхали, домовилися зі школою про приміщення й почали плести сітки. Долучилися діти, педагоги, сусіди. Уже 3-тю сітку доплітаємо. Люди несуть тканину, звертаються, пропонують допомогу, загалом охочих багато. Разом перемаємо!»

«Учора прийняли на ніч понад 120 біженців...»

В області стало більше людей, які тікають від вибухів, розрухи, везуть дітей, стареньких, тварин. Хтось тут залишається, а хтось, перепочивши, їде далі. Ось що зі сльозами на очах розповідає Оксана Василівна, яка опікується розселенням на ніч біженців в одній зі шкіл: «Селимо у класах, де поклали матраци. Окремо є кімнати для біженців із тваринами, є кімнатка для мам з немовлям. Є бомбосховище, куди ведемо людей у разі повітряної тривоги. На кухні із продуктів, які несуть нам люди, варимо їжу для всіх – воїнів, тероборони, біженців».

Учора ввечері один чоловік із біженців, побачивши тарілку борщу, трохи не заплакав, сказав, що гарячого не їв кілька днів. А коли бабуся з внучкою попросила в дорогу кілька пряників, наготували їм у дорогу всього... Як шкода людей! На ніч прийняли понад 120 людей».

Щедрі, милі українські жінки, слава вам!

Фото війни в Україні - з архіву видання «Грати»

Як вижити у місті, яке обстрілюють?

■ За матеріалами видання «Хвиля», м. Київ

В умовах війни найбільші шанси залишитися живими у цивільного населення – це бути в багатоквартирному панельному будинку 5-9 поверхів. Такі будинки мають всередині металевий каркас і майже ніколи не руйнуються, максимум може відпасти зовнішня плита.

Найважливіше з того, що ви маєте при цьому знати:

Укриватися треба за двома опорними стінами – правильно двох стін. Одна приймає удар, друга гасить уламки.

Перший поверх – небезпечний. Особливо під час вуличних боїв. Краще переміститися до когось вище, бажано третього поверху. Верхній поверх – небезпечний, може прилетіти згори.

Житловий модуль, у якому ви будете проводити більшу частину часу, треба облаштувати в коридорі. По квартирі ходити тільки у випадку

гострої необхідності.

Під час повітряної тривоги переміщуйтеся у тамбур або внутрішній коридор. Це найбільш надійний захист.

Підвали чи непридатні для перебування повітряної тривоги, краще не використовувати. Там ви можете опинитися в пастці.

У бомбосховищі мають бути автономна подача повітря, води і кілька різних виходів. Якщо цього немає, то це пастка і потенційна братська могила.

Не знімайте відео з вікон. Якщо у вас влучить снаряд, цінність такого відео буде дорівнювати нулю.

Бережіть заряд телефона, постійно його заряджайте. Якщо ви не сам, а сім'я чи група, користуйтеся тільки одним телефоном. Заряди інших телефонів бережіть. Важливі номери виписіть на аркуш (і не один).

І ще! Внутрішні двері краще зняти з петель. Двері зі склом та двері шаф-купе краще теж зняти з петель, покласти на підлогу й накрити одягом.

Все, что позволяет вас идентифицировать в нынешней ситуации, смертельно опасно!

■ Юрий Романенко, политолог, пост у соцмережі Facebook

Украинцы, которые оказались в серой зоне или на оккупированных территориях. Пожалуйста, зачищайте в своих телефонах любые подозрительные чаты, фото, информацию, которая может быть использована против вас, если вас задержит патруль оккупантов. Если вы выходите по гуманитарному коридору, помните, что вас могут остановить и обыскать. Я знаю множество примеров, когда в Буче, Ирпене, Гостомеле оккупанты задерживали людей, просматривали телефоны и потом уводили с собой. Некоторые мужчины до сих пор не вернулись и их судьба неизвестна.

Также внимательно относитесь к посторонним в городских, поселковых, домовых чатах. Не добавляйте посторонних. Окку-

панты пролазят в чаты и черпают информацию об оперативной обстановке, кроме того, вычисляют потенциально опасных для себя людей.

Не выкладывайте в сеть фотографии, если они позволяют легко идентифицировать, из какой точки они были сделаны. Вы подвергаете себя смертельному риску. Все, что позволяет вас идентифицировать в нынешней ситуации, смертельно опасно! Например, вы сидите в своем доме и видите как стоит колонна российских танков. Вы делаете фото. Вы можете выслать его нашим военным или представителям теробороны. Но не выставляйте это публично. Не обнаруживайте себя. Вы сделаете гораздо больше для государства, если будете делать это тайно. Не палитесь!

Онлайн-сервіси, які допоможуть евакуюватися

Міністерство цифрової трансформації опублікувало добірку сервісів, які допоможуть українцям безпечно виїхати та знайти допомогу в дорозі.

Серед сервісів:

Пасажирські перевезення під час війни від Укрзалізниці. Інформація по маршрутах оновлюється щодня:
<https://uz-vezemo.com>.

На сайті Ukraine Now можна знайти допомогу за кордоном: трансфер та житло. Іноземні волонтери можуть запропонувати на сайті свою допомогу в будь-якому напрямку:
www.ukrainenow.org.

Нам по дорозі бот, який допоможе українцям з автівками та українцям, яким не має чим їхати, знаходити одне одного:
t.me/nampodorozi_bot.

Чат підтримки тих, хто виїздить з України та потребує допомоги:
t.me/huiivoiine.

У Telegram-каналі SafeHomeUA публікують повідомлення від волонтерів та бізнесів, які готові надати прихисток, гуманітарну допомогу й послуги водія:
t.me/safeplaceua.

У ВСЕОЗБРОЄННІ

Зник мобільний зв'язок: як тоді спілкуватися

■ видання «Заборона», м. Київ

Під час війни мобільний зв'язок та інтернет належать до об'єктів критичної інфраструктури, які є важливими цілями для окупантів.

У деяких населених пунктах України, які перебувають під обстрілами ворогів, крім світла та тепла, зникає також і зв'язок. Розповідаємо про альтернативні засоби спілкування за відсутності мобільного зв'язку.

Окупанти продовжують обстрілювати не тільки військові об'єкти, а й житлові квартали, залишаючи мирне населення без тепла, світла, їжі, водопостачання та каналів комунікації. Під час воєнного стану важливо залишатись на зв'язку й підготувати заздалегідь альтернативні засоби спілкування.

«Заборона» розповідає про те, як діяти в разі відсутності мобільного зв'язку.

Немає мобільного зв'язку: ваші дії

Державна служба України з надзвичайних ситуацій опублікувала рекомендації щодо дій у разі відключення мобільного зв'язку. Іноді проблеми можуть бути лише з одним оператором через пошкоджену вежу чи обладнання. Тому в таких випадках рекомендуємо мати при собі запасні SIM-карти інших операторів із поповненим рахунком.

Якщо ж мобільні мережі повністю відсутні, то для зв'язку є кілька альтернативних варіантів:

- стаціонарні телефони: за їх наявності у вашому помешканні або у ваших сусідів чи друзів можна буде зателефонувати до екстрених служб чи до інших абонентів стаціонарного і мобільного зв'язку;
- також можливо підтримувати зв'язок за допомогою месенджерів Viber, WhatsApp, Telegram, Signal, Messenger Facebook, Instagram тощо. Однак вони працюватимуть лише за наявності інтернету;
- для виклику екстрених служб за допомогою будь-якого месенджера потрібно заздалегідь дізнатись контакти, за якими зареєстровано роботу

месенджерів відповідних служб або посилання на профілі офіційних сторінок в соціальних мережах. Цю інформацію можна взяти з офіційних сайтів екстрених відомств або зателефонувати за номерами 101, 102, 103, 104, 112.

- також можна використовувати свої мобільні телефони як рацію. Для цього на телефон потрібно попередньо встановити спеціальні месенджери, наприклад: Voxer Walkie Talkie, Walkie Talkie, Two Way: Walkie Talkie. Але в такому разі ваше спілкування не буде приватним. Вашу розмову зможе прослухати будь-хто, якщо випадково чи навмисно потрапить на ту саму частоту.

Щоб організувати комунікацію через рацію, треба домовитись з усіма абонентами про частоту або діапазон для спілкування. Частоту можна обрати довільно, але варто врахувати, що радіус дії таких месенджерів варіюється від 60 до 100 метрів і залежить від можливих перешкод.

Будь-які з цих месенджерів потрібно завантажити через інтернет, качайте заздалегідь.

Що робити, якщо відсутній інтернет

Якщо немає зв'язку та інтернету, прийдіть до найближчого об'єкту, який обладнано засобами стаціонарного телефонного зв'язку або радіозв'язку:

- будівлі органів місцевого самоврядування;
- відділення пошти;
- пожежно-рятувальні частини;
- відділки поліції;
- станції швидкої медичної допомоги;
- представництва інших силових відомств (Нацгвардія, СБУ, ЗСУ, Поліція охорони).

Домовтеся зі своїми близькими про місце та час зустрічі. Якщо ви плануєте евакуацію,

але не маєте зв'язку, то потрібно:

- попередньо визначити точку і час збору;
- домовитись, що будете чекати на рідних чи знайомих у визначеному місці, наприклад, протягом 24 годин, а потім вирушите до наступного пункту;
- маленьким дітям варто покласти в кишеню або вшити в одяг записку із такими даними: повним ім'ям дитини, її батьків чи інших контактних осіб, адресу та телефони;
- також не забудьте попередити дітей шкільного віку про те, як діяти при відсутності зв'язку.

«Відправ Путіна на Юпітер»

Мінцифра створила портал та запустила всевітній флешмоб — «Відправ Путіна на Юпітер». Це спеціальний збір коштів для українців та людей у всьому світі, які хочуть підтримати Україну в боротьбі проти окупантів. Вже зібрано понад \$2 млн.

Збір коштів триває на порталі <https://putina.net/>

Рахунок належить Державному підприємству «ДІА», а кошти будуть спрямовані на армію та відновлення інфраструктури з публічним звітом на сайті Мінцифри.

Усе буде УКРАЇНА!

Вони теж вірили своєму фюреру...

■ Антон Геращенко,
радник міністра внутрішніх справ України

Путін вирішив воювати далі. Поки не завоює всю Україну. Те, що він божевільний — очевидно. Те, що його накази виконують армія і чиновники — безперечно. Як і те, що російські танки стоять під Києвом, Черніговом, Сумами, Харковом і Херсоном. З повітря обстрілюють Дніпро й Івано-Франківськ.

Але хочу поділитися всім відомою історичною аналогією. Восени 1941-го танкові колони Вермахту виходили до Москви. І в той момент абсолютна більшість німців нізащо б не повірила, що ця війна прийде у їхні міста та їхні будинки. І вони всі вірили своєму фюреру.

Чим це закінчилося, гадаю, всі пам'ятають.

8 порад, як виїхати з домашніми тваринами

■ За матеріалами газети «Одесская жизнь»

Власники тварин під час евакуації відчувають додатковий стрес, оскільки на них лягає відповідальність і за «братів наших менших». Їм не поясниш, що відбувається і як себе поводити. Їхня безпека — в наших руках.

- 1 Дрібних тварин — кішок і собак невеликих порід — краще перевозити в переносках чи спеціальних сумках.
- 2 Тварини повинні постійно чути голос господаря, це їх заспокоює. Можна періодично погладжувати їх через отвори в переносці.
- 3 Напишіть свій номер телефону й прикріпіть його на ошийнику тварини. А ще краще, якщо є брелоки з вашим телефоном і кличкою улюбленця.
- 4 Якщо очікуєте, що вам доведеться терміново покинути будинок, тримайте тварину на виду, щоб не шукати потім по всій квартирі.
- 5 З собою треба мати запас сухого корму, води і хоча б одну мисочку. Корм, воду і ліки для тварин тримайте в одному місці, щоб не довелося їх довго шукати.
- 6 Перш ніж почати одягатися самим, треба посадити в переноску тварину, щоб та не встигла сховатися.
- 7 Якщо кішка сильно налякана і виривається, треба взяти її за шкірку, перевернути переноску дверцятами догори і опустити туди тварину, а потім зачинити дверцята. Дверцята можна примотати скотчем.
- 8 Якщо ви їдете в машині, годувати чи пересаджувати тварин краще під час зупинки.

Грошову допомогу переселенцям можна оформити до 30 квітня

Хто має право?

Внутрішньо переміщені особи з територій, на яких йдуть бойові дії, а також люди, які виїхали раніше з Криму та невідконтрольних територій Донецької й Луганської областей.

Кожен дорослий переселенець зможе отримувати по 2 тис. гривень щомісяця.

Якщо йдеться про дітей та людей з інвалідністю, щомісячна допомога становитиме 3 тис. гривень.

Як отримати?

- Слід стати на облік як внутрішньо переміщені особи – це можна зробити в «Дії» або на новому місці проживання в найближчому Центрі надання адміністративних послуг (ЦНАП). Там же слід отримати відповідну довідку, що ви та члени вашої родини – внутрішньо переміщені особи.

- Подати заяву про отримання відповідної допомоги – це також можна зробити особисто в найближчому ЦНАПі або дистанційно в «Дії». Зверніть увагу, що в «Дії» послуга може запрацювати із затримкою.

- Кошти зараховуються на ваш рахунок за стандартом IBAN, його ви маєте вказати під час звернення.

Як довго будуть виплачувати допомогу?

Кошти будуть виплачувати щомісяця протягом воєнного стану та ще один місяць після того, як воєнний стан скасують.

Якщо поруч немає лікаря

■ Матеріали газети «Одесская жизнь»

Домедична допомога у разі підвищення температури тіла

Вживайте багато рідини.

Якщо ви у відносній безпеці та є така можливість, починайте з фізичних методів охолодження: розкрити людину, розстібнути одяг, протерти вологою тканиною відкриті ділянки тіла.

Дайте людині жарознижувальні препарати: дорослим – парацетамол 500 мг до 4 разів на добу або ібупрофен 400 мг до 3 разів на добу (можна чергувати); дітям – 10–15 мг на кілограм маси тіла парацетамолу або ібупрофену в суспензіях (не забудьте збовтувати перед застосуванням), так само можна чергувати.

Після вживання жарознижувального температура не обов'язково має «збитися» до 36,6. Зниження на 1 градус вважається позитивною динамікою.

Домедична допомога у разі гострого серцевого болю

Якщо відчуваєте стискний біль практично по центру грудної клітки (як правило, люди з таким болем показують біль, приклавши кулак), прийміть:

Нітрогліцерин таблетки 0,5 мг під язик або нітрогліцерин в аерозолі 1–2 дози, 0,4 – 0,8 мг.

Ацетилсаліцилову кислоту (АСК) 300 мг (три таблетки по 100 мг «Магнікор», «Кардіомагніл», «Аспірин-кардіо» або будь-яка інша АСК) розжувати (одноразово).

У разі протипоказів до ацетилсаліцилової кислоти (гастрит у стадії загострення, виразкова хвороба, шлунково-кишкові кровотечі в анамнезі) – клопидогрель 300 мг внутрішньо (один раз).

Якщо біль триває, повторіть прийом нітрогліцерину максимум 3 рази з інтервалом 5 хв. Якщо після 2 таблеток не буде ефекту – негайно викликайте швидку допомогу.

Домедична допомога у разі підвищення артеріального тиску

Якщо немає можливості зв'язатися з лікарем, випийте ліки проти гіпертонії: каптопрес пів таблетки під язик.

За наявності тонометра проконтролюйте артеріальний тиск після вживання ліків.

Удруге застосовувати препарат можна за 40 хв.

Домедична допомога у разі діареї

Виключіть споживання солодощів та молочних продуктів.

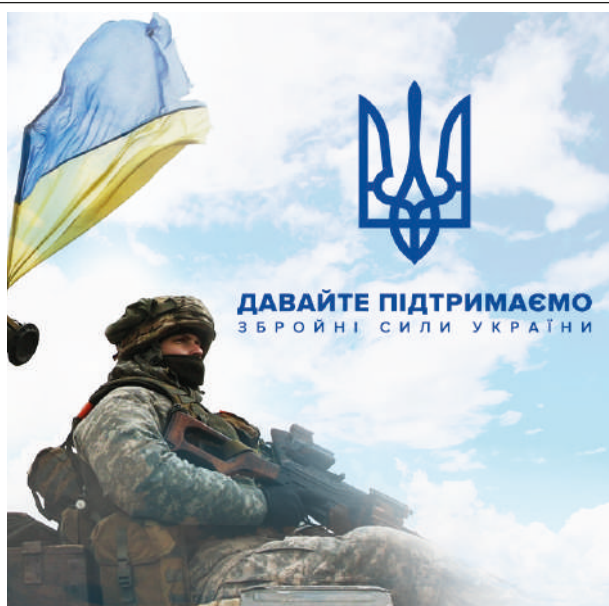
Вживайте каші та затяжне печиво, а також продукти, що містять клітковину.

Якщо діарея триває довгий час, випийте препарати, що поповнюють запас електролітів (солей). Для цього підходять мінеральні води типу «Поляна квасова». Також підходять аптечні препарати типу «Регідрон», «Іоніка», «Ре-соль».

Зважайте на те, що ці препарати треба розчиняти у великій кількості рідини, більшій за одну склянку, тому уважно читайте інструкцію до кожного препарату.

Уникайте вживання лопераміду та інших «протидіарейних». Ці препарати можуть бути використані у випадку крайньої потреби – наприклад, дорога без можливості сходити у вбиральню.

Якщо є лихоманка, діарея не проходить кілька днів, відчуваєте значне виснаження, обов'язково сконтакуйтеся з лікарем.

Як підтримати українську армію?

Національний банк відкрив спецрахунок для збору коштів на потреби армії

Реквізити офіційного спеціального рахунку:

UA843000010000000047330992708

Рахунок – мультивалютний, він створений та відкритий як для переказу коштів від міжнародних партнерів та донорів – у іноземній валюті (доларах США, євро, британських фунтах, швейцарських франках, австралійських, канадських доларах, юані Женьміньбі та енах), так і від українського бізнесу та громадян – у національній валюті.

СВІТ З УКРАЇНОЮ

Клайпеда: у нас дві Батьківщини — Литва і Україна

■ Юрате МАЖАЄВА, журналістка

24 лютого прокидаємося рано, нас будить неспокійне серце. Дізнаємось, що війна. На Україну напала імперія зла та брехні росія. Обличчя чоловіка біліє, але в поведінці — жодної розгубленості, не показує біль за свою другу Батьківщину. Юрій народився й виріс у Литві, у Клайпеді, але в його венах тече багато вогненної української крові. Характер український — надійний.

Моя зброя — молитва. Якщо раніше, вигулюючи німецьку вівчарку, співала, то зараз лише молюся, молюся, молюся за Україну. Навіть на природу дивлюсь через Молитву. Ранок починається з молитви за Україну, день закінчується молитвою за Україну.

27 лютого нарешті з'являється зв'язок з родичами чоловіка в Україні. Не тільки мені, а й Юрієві знадобився валідол після розмови відеозв'язком з родичами з Південної України. «Херсон оточений. Москалі озвірили, стріляють у цивільних —

дорослих і дітей, їм все одно. Надвір виходимо тільки з «коктейлями Молотова», у нас їх гори. Немає хліба, ліків. Тільки алкоголю повно в магазинах, які грабують російські окупанти. Українцям не до напоїв. Дуже віримо, що європейські армії вступлять у війну або допоможуть її зупинити».

Про це двоюрідний брат говорив спокійно, а в мене навіть сльози застигли в горлі.

Україно, Литва любить тебе. У нас, литовців, тепер дві Батьківщини — Литва і Україна. У нас усюди майорять Ваші прапори. Жертвуємо кожен, скільки можемо, годуємо Вашу перемогу, що наближається, добрими справами, особливо волонтерством. Литовці відчиняють двері своїх домів українцям. Сім'я моїх друзів-лікарів: «Навіть якби знали, що завтра настане кінець світу, все одно садили б свої яблуні. Просто живемо й робимо те, що завжди робили. Приготували один будинок

для українців, заповнили анкету на прийом біженців. Коли придуть, поділимося всім, що маємо».

Поділилася своїм інсуліном з українськими дітьми, хворими на діабет. Менше їстиму варення. Ліки вже в Україні. Українцю, який повертається зі Швеції до України, передає від нашої родини медичні засоби для надання першої допомоги, ліки. У дорогу я поклала йому з собою чотки вже сліпої сестри-черниці, що вже пішла, Віди Магдалени. Знаю, що сестра на Небесах дуже рада допомогти. Маленькі справи перетворюються на великий м'яч добра.

11 березня ми святкували День відновлення незалежності Литви. Уже 32 роки ми вільні! Того дня ми спілкувалися відеозв'язком і з Україною, з тіткою Юрія, дядьком та двоюрідним братом. Вони знають, що 11 березня — День свободи Литви. Вітали нас та бажали здоров'я.

«Ми свою Перемогу зустрінемо в Україні...». На очах у тітки були

сльози. Сліпий дядько, який відрізняє лише світло від темряви, залишався спокійним.

11 березня спокійно й гордо співала Гімн Литви. Але коли заграє Гімн України, тіло пронизав біль. І клубок підступив до горла.

Скривавлену Україну Бог несе на руках — до Перемоги.

Україна і Литва — разом!

Над текстами від Спілки литовських журналістів працювали Дайніус Радзязвічус (ініціатор, голова Спілки журналістів Литви), Іоланта Бенюшите (редактор), Хенрікас Вайтекунас, Юрате Собутене, Алма Мостейкайте, Діана Крапавіцкайте, Егле Червінськайте, Жидрунас Науйокас, Юрате Мазаєва (автори), Євгенія Левіна (пресфото), Руслан Іжикявічюс, Ернест Алесін, Анжеліка Орленок, Аудроне Квьєткуте (переклади).

Брат керівника Офісу президента, тероборонівець Денис Єрмак одружився

Дружиною 42-річного Єрмака стала товаришка по службі — дівчина з тероборони. Про це інформує ТСН з посиланням на Facebook Андрія Єрмака

Через весь потік невимовного болю та жаху прорвуться життя і любов. Мій брат Денис з першого дня війни пішов в тероборону, а сьогодні одружився з чудовою леді — теж з тероборони. На весіллі мене не було — вітатиму вже після нашої перемоги», — написав голова ОП.

Відомо, що Денис Єрмак пішов добровольцем-снайпером до батальйону тероборони. Тоді його брат написав на сторінці у соціальній мережі: «Люблю тебе, брате. Пишаюсь тобою. Давай! Захищаємось. Тримаємось. Все буде Україна!»

«Вирішив, що більш корисним я буду саме як солдат, а не як журналіст», – Єгор Воробійов

■ Людмила МАКЕЙ

Уперше він опинився на війні у 2014 році, коли висвітлював збройний конфлікт на Донбасі як журналіст Еспресо TV. Виходив разом з українськими військовими з Іловайського котла, був поранений і зазнав катувань у полоні сепаратистів. Після звільнення з полону займався активною громадською діяльністю. Сьогодні Єгор Воробійов у складі підрозділу тероборони захищає від російських окупантів столицю України.

Його бойові товариші та побратими – представники громадської організації «Центр гуманітарних місій», яку він очолює.

«Складно одразу сказати, чому я вирішив піти у військо, – розповідає Єгор Воробійов Національній спілці журналістів. – На Донбасі я побував як журналіст. Подивився, попрацював і набув певного досвіду бойових дій. Мій досвід роботи поза журналістикою наклався на досвід роботи в гарячих точках, тому вирішив, що більш корисним я буду саме як солдат, а не як журналіст».

Єгор розповідає, що добре освоїв на Донбасі тактику пересування в гарячих точках та питання безпеки, надання першої домедичної допомоги.

«Коли виходили з Іловайська і в нас було два «трьохсотих», виявилось, що з усієї групи 15 чоловік тільки один я мав досвід надання допомоги. Справа в тому, що до початку журналістської кар'єри я працював медбратом у соціальній службі. Втім, накласти шину, перебинтувати руку, дати кровоспинні засоби – це просто засвоєні раніше навички. Але вони полегшили пересування для бійця», – розповідає він.

Порівнюючи період роботи в зоні АТО/ООС, Єгор Воробійов зазначає: якщо тоді працював переважно в полях і степах, то зараз довелось «перекваліфікуватися» на ведення міських боїв.

«Тут є свої нюанси і своя специфіка. Загалом щільність та інтенсивність вогню майже така сама. А от різниця виключно в натурі: там були окопи, бліндажі, тут – під'їзди, стіни будинків. На Донбасі у мене були бронжилет і каска. Зараз немає. Але тиша, що поруч мене надійні і вмотивовані люди. Знаєте, є такий жарг: «Як служити, так нікого, а як воювати, так всі». Оце й подобається і радує, що

немає ухлянтів та втікачів. Народ, нарешті, згуртувався і єдиною силою виступив проти ворога», – розповідає боець.

Він зізнається, що вражений ставленням місцевих мешканців до війська. Каже: на Сході, бувало, ти з людиною спілкуєшся, вона тобі посміхається. А відходиш – у спину пліє.

«Дуже часто таке бувало. А тут, на своїй землі, дуже сильно люди допомагають. Місцеве населення просто неймовірне! Дивився на них і розумієш, за що ти воюєш. Нещодавно ми робили укріплення, самі тягали мішки, наповнювали їх піском і переносили. Ми встигли, може, з пів години цим займатися. А потім з'явилася одна людина, друга, третя, п'ята, десята. Через двадцять хвилин вже з десяток людей копали укріплення. Ми навіть не могли нічого зробити, бо люди все самі зробили. Ми тільки показували, що куди укладати треба. А люди згуртувались миттєво. Познайомились все, що треба, і дуже допомогли. Вдома воювати з цієї позиції простіше. З іншого боку, складніше в тому, що ти побоюєшся за свої будинки, бо бойові дії безпосередньо у тебе вдома відбуваються. Але водночас люди свої, вони допомагають».

Єгор зазначає, що на війні цивільному населенню, мабуть, важче психологічно, ніж воюючим: «Люди сидять вдома, лунають повітряні тривоги, вони тікають до бомбосховища, там ночують. У нас відбувається повсякденна робота: методична, звична, спланована. Незважаючи на повітряні тривоги чи ще щось, ми щодня робимо свою роботу і дуже втомлюємось. А коли випадає час поспати, лягаєм і засинаєм миттєво. Часу на сон вкрай обмаль».

На жаль, продовжує він, під час боїв доводиться втрачати бойових товаришів. Так, у перший день війни загинули одразу двоє Єгорових друзів: бійці з позивними «Демон» та «Лінза». Це були чоловік і дружина, загинули разом в один момент, коли перебували в автомобілі.

«В їхню машину прилетів снаряд. Це сталося на Вишгородському напрямку. Ми втратили одразу двох своїх друзів. А наприкінці березня пропав мій колега, львівський журналіст-доброволець Руслан Оруджев. Невідомо, де він зараз перебуває. Руслан воював у 24-й бригаді, і вже більш як тиждень невідомо, де він і що з ним. Не можуть підтвердити ні полон, ані загибель. Також стало відомо, що загинув фотограф і документаліст Макс Левін. Серед моїх близьких друзів та знайомих уже чотири людини немає. Серед тих бійців, з якими ми з Іловайська виходили, які там вижили, також є «двохсоті», – констатує Єгор.

Чи повернеться він до журналістики після перемоги? На це запитання він відповідає не одразу. Каже, ще у 2015 році залишив професію, зайнявся бізнесом та громадською діяльністю, організував пірагенцію, спеціалізувався на кризових комунікаціях.

«Наша ГО «Центр гуманітарних місій» займається виробництвом патріотичних відеороликів, – пояснює він. – Ми залучали ветеранів до створення відеоконтенту. До речі, ми всією нашою організацією з першого дня вирушили разом на війну. Зараз воюємо у складі одного з відділень тероборони. Тому саме журналістикою, просто як польовий журналіст, я навряд чи займатимусь. Але від медіа точно нікуди не піду. У мене багато медійних проектів, які треба реалізовувати. Тому від медійного простору нікуди не дінешся. А взагалі на війні далі одного дня не варто загадувати...».

Підрозділ, у якому служить Єгор Воробійов, об'єднав людей творчих професій, котрі вирішили захищати державу зі зброєю в руках. Сьогодні їм потрібна допомога з придбанням спорядження.

Картка, гривня:

4314 1400 0166 0247, ПУМБ

Рахунок:

UA4333485 1000002 6202111 687847,
Солодовнікова Олена Володимирівна

Картка євро:

IBAN UA063 34851 000002 620311
5628328

BIC: FUIBUA2X

Solodovnikova Olena

ОСОБИСТІТЬ

«Я від нього таких слів за все життя не чула»

Мати автора легендарної фрази «Русский корабль, иди на **й» Романа Грибова розповіла про сина

■ Катерина КРИНИЦЯ, Тетяна РЕВА, Суспільне.

Думала, що син загинув, пізніше сказали, що він у полоні. Останній місяць без звісток був нестерпний. Мати морського піхотинця з Черкащини Романа Грибова не бачила сина чотири місяці.

«Думала, що і не побачу. Та Бог змілюстився наді мною», – сказала жінка в інтерв'ю Суспільному.

У Романовій кімнаті Тетяна Рудольфівна зробила куточок – збрала

його з найдорожчого, як тільки почула, що з сином трапилася біда. Жінка поділилась, що приходила у кімнату сина, аби подивитись на його портрет і форму – так вона відчувала, ніби він поруч із нею.

Пані Тетяна думала, що син загинув. Пізніше знайомі сказали, що Роман у полоні.

«Але це не полегшило мого горя. Протягом місяця у мене були просто

муки. Я відмовилася від їжі, я десь просто загубилася. Я співчувала кожній матері та кожному батьку».

У полон 13 українських військових з острова Зміїний, серед яких і Роман Грибов, потрапили 24 лютого.

Його фраза-відповідь російському кораблю на пропозицію здатись стала гаслом українського спротиву та облетіла не лише країну, а й світ:

«Я російський военний корабель, пропоную вам скласти зброю та здатись. Інакше по вас буде завдано удару. Як зрозуміли мене? Прийом!»
«Російський военний корабель, іди на **й!»

«Коли прозвучало оце послання

кораблю, я була здивована. Я від нього таких слів за все життя не чула. Він завжди був спокійним як удав, має багато друзів і уникає конфліктів. Я говорила до його портрета: сину, тримайся, не зірвися, витримай!»

Обмін полоненими відбувся 24 березня. Вдома на чоловіка чекали мати, кохана та кіт Яшка.

«Кіт зустрів, упізнав його. Якби не було kota, то можна було б здурити. Яшка мені морально допомагав».

29 березня морського піхотинця Романа Грибова голова Черкаської обласної військової адміністрації нагородив відзнакою «За заслуги перед Черкащиною».

«Щоб перемогти, потрібно показники втрат ворога довести до 100 тисяч убитих, полонених і поранених»

■ Наталія БАЛЮК, «Високий Замок», Львів.

– **Ця війна буде довга чи коротка?**
– Майже 200-тисячне угруповання агресора є на території України. Підготовленого резерву, який готували з вересня, вже нема. Угруповання вторгнення повністю на території України. Ворог не досягнув блицкригу, а саме на це робили ставку. Якби наші брати американці не «накачали» Україну протитанковими ракетними засобами і переносними зенітними ракетними комплексами, так би і було. Наразі ми змогли завдати ураження противнику у межах 30 відсотків. Будь-яка воєнна операція поділяється на фази: початок, розвиток успіху, закріплення успіху і завершення. Щоб настав перелом, треба досягти третьої фази – закріплення успіху. Має бути знищено не менш ніж 70 відсотків особового складу противника. У першу чергу техніки. Бо у нашого ворога техніка – це божество:

легендарний танк Т-34, легендарний пістолет Макарова, легендарний автомат Калашникова... Зрештою, згадаймо приказку: «Техніку рятує, солдатів «баби» ще народять».

Щоб перемогти, потрібно показники втрат ворога довести до 100 тисяч убитих, полонених і поранених. І техніки перепалити, а краще – взяти як трофей і розвертати проти них, не менш ніж 70 відсотків.

– **Де є точка неповернення для путіна і коли вона може настати?**

– Від декількох днів до пів року. Чи може бути в Москві «палацовий переворот»? Може. Питання, хто кого перший вдарить: путін – шойгу, чи шойгу – путіна. Якби це путло завтра здохло – це різко змінило б ситуацію.

– **Яким бачите сценарій закінчення війни?**

– Перебити фізично усі сили, які

Військово-політичний експерт, полковник Петро Черник – про стратегію ворога, зокрема про те, чому йому не вдався задуманий блицкриг. А також про те, що треба для перелому у війні, чи можливий тактичний ядерний удар по Україні й скільки часу триватиме це кровопролиття.

є на території України, або взяти у полон. Перебити усю техніку, яка є на території України, або взяти як трофей. Проміжної точки не існує в принципі. Але навіть коли переможемо, допоки не буде «зруйнований карфаген» у вигляді московського імперіалізму, ми ніколи не видихнемо. Пауза може бути на 5, 10, 30 років. Але цей монстр має бути фрагментований на 15–20 держав і позбавлений ядерної зброї. Сьогоднішня московська імперія має стиснутися до території Івана Грозного. Це й так буде велика держава у межах мільйона квадратних кілометрів. Населення там має бути не більш ніж 70 мільйонів. Що дурманить голову московським імперіалістам? Дармові ресурси. У будь-якій світовій точці, до якої доторкнувся палець московського імперіалізму, нескінченна війна. Вони добре зрозуміли, кого треба взяти, щоб

імперія жила, – Україну. Якщо Росія не розпадеться, то після нашої перемоги вони стануть на коліна, скажуть: «Вибачте, браття». Заплатять репарацію. А через десятки років з'явиться новий «колективний путін» – не має значення, з яким прізвищем. Вони від'їдуться ніжками Буша і знову згадають: «Ми ж великі!».

Загальносвітова турбулентність наростає... Але те, що відбувається в Україні, дозволяє зробити сумний висновок: у найближчі десятиліття світ не стане безпечним місцем.

Повний запис інтерв'ю дивіться тут:

ПЕРЕМОЖЕМО

И в тельняшке, и с ружьем: одесситка создает образы удивительных котов-освободителей

■ Мария КОТОВА, «Одесская жизнь»

Одесский кот в тельняшке держит в руках бутылку с зажигательной смесью. Харьковский кот с оружием в руках опален огнем, но не сдаётся... Символичная коллекция рисунков котов-освободителей, созданная талантливой одесситкой Юлией Подмогиной, пополняется.

Корреспондент издания «Одесская жизнь» связалась с автором этих необычных (что у нас теперь «обычно»?) кошачьих творений — Юлией Подмогиной (Julia Pod).

Юлия — не только художник и иллюстратор, но и диджитал-дизайнер, в прошлом — журналист.

Юля рассказывает, что поехала в отпуск в Мексику, уже собиралась возвращаться в Одессу, а тут — война.

«Не могла поверить в происходящее, в Одессе

остались мои родные и друзья, а я — тут, в Мексике, и ничем не могу помочь. Первые дни я только читала новости и плакала. Мой парень буквально заставил меня хоть на время отключить телефон и сесть рисовать. И я просто рисовала на бумаге то, что чувствовала. Так и появилась мысль, что даже находясь далеко, я могу как-то помочь тем, кто нуждается в поддержке. Потом взяла планшет, и уже на нем родилась серия Ukrainian warrior cats. Эта серия стала терапией для меня. И, как оказалось, частичкой радости для других. Я теперь каждый день получаю сообщения со всего мира с благодарностью за этих котиков. А наши соотечественники за рубежом делают принты на майках, печатают плакаты, присылают помощь, в том числе и для пострадавших животных в Украине», — рассказала Юлия.

Ну а пока вы читаете этот материал, вполне вероятно, что на свет появился новый украинский очень необычный котик, созданный Юлией.

Instagram художниці:

Редакція дякує за матеріали колегам із таких видань:

«Грати», «Заборона», «Хвиля», «Одесская жизнь», «Подільські вісті», «Діалог», Forbes, Liqa, Суспільне.

«Ми з України!»

Спільне видання Національної спілки журналістів України та Спілки журналістів Литви.

Керівники проекту: Сергій Томіленко, Дайніус Радзівічус.
Випусковий редактор: Леся Карлова.
Дизайн: Іоланта Філенко.

Віддруковано: видавничий дім «Високий замок», вул. Володимира Великого, 2, м. Львів. Тираж — 80 000.
Друк газети — за фінансової підтримки Асоціації медіаетики Литви

«Бандера-смузі», або Як приготувати коктейль для окупанта

■ За матеріалами газети «Подільські вісті»

Тримати оборону має кожен громадянин України. Ми, ясна річ, маємо сподіватися на наших військових, наших захисників, які відбивають з усіх сил атаки кремлівської наводочі. Проте ми можемо й самі зупинити російських окупантів будь-якими можливими способами. Так, до прикладу, рецептом справжньої народної зброї — коктейля Молотова (а нині «Бандера-смузі») — поділився нещодавно на своїй сторінці у мережі Facebook секретар Ради національної безпеки та оборони Олексій Данилов.

Він, зокрема, зазначив: «Поки наші партнери завантажать літаки, вагони та авто зброєю для України — готуємо для російської сволоти наш фірмовий «братський» подарунок. Озброюємося, готуємося і знищуємо окупантів!»

Що потрібно для приготування коктейлю?

- Скляна пляшка ємністю 0,5 чи 1 літр. Найкраще використувати пляшки з тонкими стінками, оскільки вони швидше розбиваються. Це потрібно для того, щоб пристрій спрацював.
- Бензин.
- Несинтетична ганчірка завширшки до 15 і завдовжки до 35 сантиметрів.
- Пінопласт. Подрібнений, щоб краще розчинявся в ацетоні.
- Щільна пробка, скотч.
- Ацетон.

Як приготувати?

Додайте пінопласт до ацетону і розмішуйте суміш до повного розчинення, вона повинна вийти густою. На одну порцію потрібно 100 г ацетону. Пінопласту потрібно якнайбільше. Потім додайте бензин у співвідношенні 1:1. Скляну пляшку заповніть речовиною у співвідношенні 3/4. Одну половину гноту вставте всередину пляшки, аби він просочився рідиною. Іншою половиною міцно забийте шийку пляшки, аби рідина не протекла. Обмотайте шийку ганчіркою, скотчем, щоб не обпектися, коли кидатимете. Кінець гноту, що стирчатиме назовні, не робіть довгим — 5 сантиметрів вистачить. Не змочуйте його одразу — робіть це незадовго до того, як кинути коктейль. Підпалюйте гніт запальничкою та жбурляйте в ціль.

ВАЖЛИВІ ПОРАДИ

- Якщо не збираєтеся одразу використовувати «Бандера-смузі» за призначенням, закрийте пляшку пробкою чи закруткою. Однак з кожною годиною суміш всередині стає менш дієвою, оскільки починає розпадатися на шари: легші елементи залишаються нагорі, більш важкі осідають унизу.
- Не підпалюйте гніт заздалегідь. Робіть це одразу перед тим, як кинути коктейль у ціль.
- Смузка ганчірки не переносить вогонь всередину пляшки — рідина спалахує, коли пляшка вже розбита.
- Використовуйте «Бандера-смузі» лише проти цілей, об які реально може розбитися скло.

ОБОВ'ЯЗКОВО ПОДБАЙТЕ ПРО ТЕХНІКУ БЕЗПЕКИ

Під час виготовлення поблизу не має бути відкритих джерел вогню.

- Виготовляйте коктейлі на свіжому повітрі чи в приміщеннях, що провітрюються, оскільки пари ацетону та бензину можуть бути шкідливими для вашого здоров'я.
- Залишайте сухим кінець гноту, допоки не збираєтеся жбурнути коктейль. Після виготовлення коктейлю ретельно вимийте руки. Під час його використання одягайте рукавички.

ВАЖЛИВО! Будьте обережні, використовуйте ці горючі суміші виключно в разі загрози, щоб захистити себе та свої родини.